

korára Olaszországban és a primitívek vagy a XVII. századiak korára Németországban. Még az általa szigorúan megvont határokon belül is vannak jelenségek, amelyek egyelőre hypothetikus értékű megállapításait cáfolják. Elegendő az olasz cinquecento barokkba áthajló festőire egyfelől, a német klaszszicizálóokra másfelől rámutatnunk.

Mindenesetre azonban így is a könyv rendkívül tanulságos, érdekes és vonzó. Stílus dolgában — és ez talán a leg-

nevezetesebb benne — inkább olasz, mint német. Föllelhetők rajta mindazok a vonások, amelyek Wölfflin hitvallása szerint a cinquecento nagy olasz művészetét bélyegzik: a világosság, a rend, az áttekinthetőség, a mesterségbeli tudás, a szépért izzó lelkesedés. Olyan ez a könyv, mint a cinquecento egy gyönyörű vászna. Ha a mi, kissé fészak felé hajló, érzésünk szerint van valami fagyatka, csak az az egy, hogy — túlságosan gyönyörű.

SEBESTYÉN KÁROLY

IN MEMORIAM

KÖSZEGI BELLA. A magyar meseillusztráció és könyvművészetnek egy viruló reményét, *Köszegi Bellát* ragadta el a halál augusztus 24-én Haiti sziget és köztársaság fővárosában, Port-au-Princeben. Még csak huszonhat éves volt s mégis volt művészeti multja, amely a sikerek egész sorát szerezte meg a finomlelkű, törekeny fizikumú művészlánynak: akik fejlődését figyelemmel kísérhették, benne látták a jövő magyar mesekép-művészet leghivatottabb művelőjét. Hirtelen és korai halála szétfoszlatták ezt a reményt, nevét és egyéni stílusát azonban meg fogja őrizni az a több száz rajz, amelyeket *Az Én Újságom* számára készített s amelyeknek színmagyar zamatossága s a belőlük sugárzó gyöngéd lelkeség ezer meg ezer gyermeknek okozott örömet. *Köszegi Bellának* ez a munkálkodása 1926-ban kezdődött: ekkor néhány akvarellezett meseképet állított ki a Nemzeti Szalonban s ez apró, de felette finom munkákkal magára vonta a Singer és Wolfner kiadó cég figyelmét, amely rögtön ellátta munkával, sőt egyik legnépszerűbb gyermekkönyvének, Pósa Lajos híres Arany Abécéjének új kiadásánál a színes illusztrációk készítését is rá bízta. A lányka oly szépen oldotta meg ezt a feladatot, hogy a *Magyar Bibliophil Társaság* 1929-ben az öt oklevél-díj egyikét éppen ennek a könyvnek ítélte. A kényes ízlésű Társaságtól kapott kitüntetés növelte becsvát-

gyát s most már egészen annak szentelte minden munkásságát, ami fiatal szívéhez amúgy is legközelebb állott: művész-mesemondójává lett az apró magyaroknak. A többszáz kép, amely az idézett gyermeklapban az ő tollából jelent meg, önálló, egyéni stílusú, bő fantázia és meleg szív szülötte. Bármily ifjan halt is meg: helyet fog kapni a magyar meseillusztráció történetében.

Köszegi Bella 1905 augusztus 26-án született Szatmárnémetiben. Rajztanulmányait az Iparművészeti Iskolában végezte 1920—25-ben *Helbing és Haranghy* vezetése mellett. Először 1926-ban lépett a nyilvánosság elé a Nemzeti Szalonban, ezt megismételte ugyanott 1927-ben. Ebben az évben jelent meg színes képeivel a Pósa-féle Arany Abécé. Tehetsége elismerésül az 1928—29. évre állami stipendiumot kapott s ezzel Párisban folytatta tanulmányait. Itt megismerkedett a párisi egyetemen doktorátust szerzett Marcel Hérrardral, egy fiatal orvossal, aki a messzi Haitiből jött oda. 1931 márciusában meglétt az esküvő Port-au-Princeben, azonban a két fiatal lélek boldogsága alig tarthatott néhány hónapig. Ezalatt sem feledkezett meg az ő apró magyarjairól és egész sereg rajzot küldött onnan újságának. Augusztusban nehéz betegségbe esett, fiatal férje hegyi levegőre vitte Port-au-Prince tőzsomszédságában. Ez sem segített. Augusztus 24-én elragadta a halál.